

Відлуння війни

Павло Кравченко

Кордон близько. Подекуди я чую постріли гармат. Все спокійно. Чути як регочуть коні. Я піднімаюсь, ледве встаю і знову падаю в багнюку. Руки й ноги в мене оніміли, я майже нічого не бачу... Пішов дощ. Я відчуваю, як великі краплі падають на моє лице, омивають його. Вітер посилюється. Я починаю підніматися. Не можу, дуже болить права нога. Вона пробита кулею. З неї тече кров. Мені все тяжче і тяжче дихати. Я починаю повзти. Мої очі бачать. О Боже мій! Що це? Небо червоне, мов кров, усюди трупи бійців, залишки бойової техніки. Я вже вибився з сил, пил потрапив мені в очі, мабуть, дуже боляче, але я не відчуваю болі; не вистачає повітря, я починаю задихатись... Сіра дощова хмара пройшла. Все скінчилося. Я марю. Бачу, як я на параді військових в Сталінграді, тримаю в руці червоний прапор, як віддаю честь маршалові, як підбігає до мене дівча й кидається на ший. Бачу сльози радості людей. Вони сміються й засипають вояків квітами... Темніє. Чути як десь гримить... Відчуваю що сили мене ще не покинули. Я знову намагаюся здійнятися, але марно. Я не чую ніг, наче їх в мене нема...

Та раптом до мене дійшов чийсь голос. Ні, я знову марю, чи може насправді хтось кличе? Сильний чоловічий голос не замовкав. Зібравши в собі всі сили, я підняв голову і відкрив очі. Поруч зі мною стояв військовий. Лице в нього було заліплене багнюкою, над макітрою здіймався дим від сигарети. Це був молодий сержант, Волков. Він кинувся до мене, виплюнув сигаретку і, ридаючи, почав підіймати мене. "Товариш капітан, як Ви?... Хто знав, хто знав, що тут була засідка, хто знав... Всі, всі хлопці, всі загинули, я вижив лишень дивом, товариш капітан, товариш капітан, Ви мене чуєте?!". Він почав мене підіймати, але раптом роздався постріл — сержант впав. Червона кров з його грудей заляпала мені обличчя. Що це?? — питаю я в себе, — Хто це зробив??? Чую німецьку мову. Я трохи розплющив очі і побачив військові боти німецького солдата. Він зарядив револьвер — я почав здійматись, але було вже пізно... — постріл. Тіло повалилося на землю.